

24 Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.

25 Tāpēc Es jums saku: nezūdāties savas dzīvības dēļ, ko ēdīsīt un ko dzersīt, ne arī savas miesas dēļ, ar ko ģērbsities. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesa nav labāka nekā drēbes?

26 Skatāties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie pļauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?

27 Kurš jūsu starpā var ar zūdišanos savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?

28 Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? Mācaities no puķēm laukā, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj,

29 tomēr Es jums saku: ir Sālamans visā savā godībā nav tā bijis apģērbs kā viena no tām.

30 Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rīt tiek iemesta krāsnī, tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs mazticīgie?

31 Tāpēc jums nebūs zūdieties un sacīt: ko ēdīsim, vai: ko dzersim, vai: ar ko ģērbsimies?

32 Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag.

33 Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.

34 Tāpēc nezūdāties nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdīsies. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu.

Mat. 6: 24–34

Mīļā draudze!

Lasot šodienas tekstu, es pie sevis domāju – ko Jēzus par visu to teiktu? Vai nav tā, ka tas, kas ir mūsu galvās, ir diametrāli pretēji tam, ko Jēzus mācīja, piemēram, Kalna runā? Jēzus mūsu attieksmi nosauktu par zūdišanos. Latviešu valodas vārdnīcā es atradu sekojošo skaidrojumu šim vārdam – ‘paust vārdos savas bēdas, sarūgtinājumu; žēloties’. Precīzāku definīciju dod viens adventistu mācītājs: vārds *zūdišanās* nozīmē raizes, smagas rūpes, nedrošību par to, kā būs, kā iztiks, kā ies nākotnē.

Tik tiešām, politiķi zina, kādas ir mūsu rūpes, un cenšas pierādīt, ka tieši viņiem ir vislabākās zāles, lai mūs nomierinātu. Diemžēl viņu uzticības reitingi ir ļoti zemi. Tas norāda uz zināmu pretrunu mūsos. No vienas puses, mēs neuzticamies politiķiem, no otras puses, mēs viņus ievēlam. Laikam jau mums ir vajadzīgs kāds, uz ko varam uzvelt atbildību par savu dzīvi, lai gan paši apzināmies, ka tas ir par daudz prasīts. Varbūt, ka ar laiku mēs kļūsim piezemētāki par to, ko reāli varam sagaidīt no mūsu ievēlētajiem pārstāvjiem.

Vēlme nodrošināties no visām briesmām un nebūšanām ir dziļi ielikta katra cilvēka dvēselē. Mēs slēdzam dzīvības apdrošināšanas un ieguldām naudu ilgtermiņa pensiju fondos. Mēs slēdzam līgumus ar apsardzes firmām un cenšamies lietot veselīgu uzturu, lai izvairītos no slimībām. Tas slēpj rūpes par savu dzīvību.

Rakstnieks Džejs Adams stāsta par kādu vīru vārdā Džons, kas ļoti ātri pakļāvās rūpēm. Vienmēr, kad viņu kāds ieraudzīja, viņa seja bija savilkta un nospiesta, jo likās, ka viņš nes visas pasaules smagumu uz saviem pleciem. Liels bija pārsteigums, kad kādā jaukā dienā Džons bija optimistisks un smaidīgs. Ikviens ievēroja izmaiņas viņā. Beidzot kāds Džonom pavaicāja, kas viņam atgadījies. Tas atbildēja: “Tu jau zini, ka man visu laiku bija nosliece uz rūpēm. Es esmu sapratis, ka tas nav pārāk gudri un bez tam ir neveselīgi. Tāpēc es noalgoju kādu, kas rūpēsies manā vietā.” “Bet cik daudz tas tev izmaksā?” jautāja Bils. “Ak, vairāk par 1000 dolāriem nedēļā,” atbildēja Džons. “Bet kā tu to vari atļauties?” jautātājs brīnījās. Džons mierīgi atbildēja: “Tā ir viņa rūpe!”

Tikai tie, kam viss ir vienalga, bez nekādas nākotnes perspektīvas, nerūpējas. Mēs to saucam par bezatbildīgu, egoistisku rīcību. Klausoties nupat dzirdētos Jēzus vārdus, tā vien šķiet, ka Viņš atbalsta šāda veida bezrūpīgu attieksmi pret dzīvi. Kāda bija Viņa situācija?

Jēzus un Viņa mācekli nestrādāja. Viņi staigāja no vienas vietas uz otru un sludināja, ka Dieva valstība ir tuvu klāt pienākusi. Tagad esot laiks mainīties, sagatavoties, darīt visu, kas ir pašu spēkos, lai pildītu Dieva prātu. Ja ir šī ticība, ka pasaules lietas vairs ilgi nepastāvēs, tad arī kļūst saprotami, ka darbs un rūpes par nākotni vairs nav tik būtiskas.

Vienu no galvenajām lietām, kas šķir no Dieva, Jēzus uzskatīja paļaušanos uz mantu un naudu. Jēzus teica, ka nevar kalpot diviem kungiem. Ir jāizšķiras, kam tu gribi kalpot. Nav iespējams to apvienot. Mēs šodien redzam, kā šī kalpošana mantai noved mūs aizvien dziļākā atkarībā. Ne mēs, ne politiķi vairs nespēj kontrolēt tā sauktos tirgus spēkus. Neraugoties uz visām pūlēm, veselās valstis kā Grieķija ir bankrota priekšā. Cik ātri var izveidoties situācija, ka aizvien vairāk bankas un valstis tiek ierautas milzīgā virpulī, kas draud iznīcināt visus uzkrājumus, pensiju fondus, tautu labklājību. Krīzes pamatā ir daudzu cilvēku alkatība, vēlme, bez lielām pūlēm pēc iespējas ātrāk nopelnīt lielu naudu, neskatoties uz sekām. Jēzus šādu rīcību uzskata par nesavienojamu ar kalpošanu Dievam. Jēzus aizvien atkal dod piemērus tam, ka šāda veida zūdīšanās par to, ko ēst un ko dzert, ko ģērbt mugurā, ir aplama lieta. Ja mēs ļaujam sevi ietekmēt televīzijas reklāmām, politiķu runām un žurnālistu komentāriem, tad Jēzus ņem savus piemērus no dabas un no dzīves.

Paskatieties uz putniem. Vai tad viņiem ir naudas maks, lai sev varētu nopirkt ēdienu? Taču nē! Tie nedara tajā laikā tipiskos vīriešu darbus: ne tie sēj, ne tie pļauj, ne sakrāj šķūņos – un tomēr Dievs par viņiem gādā. Tiem nav uzkrājumi, tie neņem procentus par saviem aizdevumiem, tiem nav īpaši jāpūlas. Tāpat Jēzus aicina mācīties no puķēm laukā, cik skaistas tās ir apģērbtas, neraugoties uz to, ka tās nevērpj – tipisks sieviešu darbs.

Jo zemāka pašvērtība, jo vairāk tu pievērsies ārišķīgām lietām. It īpaši bagātniekiem, piemēram, ķēniņam Sālamanam patīk izrādīt savu bagātību ar skaistām drēbēm. Tomēr tie nespēj līdzināties vienkāršai lauku puķei. Tātad gan vīri, gan sievas ir aicināti uzticēties Dievam, ka Viņš par tiem gādā.

Pamatā tam ir lūgums, ko mēs skaitām Tēvreizē: *Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien.*

Ne vairāk un ne mazāk. Dāņu filozofs Kirkegors teica, ka rūpes – tā ir nākamā diena.

Mēs nezinām, kas būs rīt. Tas mūsos rada rūpes jau šodien. Tāpēc mēs cenšamies nodrošināties pret nākotnes nelaimēm. Tomēr tāpēc, ka mēs nespējam iedomāties visas nelaimes, kas var notikt, mēs vienmēr esam nedroši un meklējam veidus, kā savu nedrošību mazināt.

Es kaut kā nedzirdēju, ka kāds politiķis būtu aicinājis pensionārus uzticēties Dievam. Tādu aicinājumu varētu pārprast, uztverot par cinisku, ja ar to mēģina nabagos pārliecināt, ka tiem ir jāsamierinās ar savu nabadzību, un vienīgais, kas tiem spīd, ir debesu valstība mūžībā.

Tomēr tas nav tas, ko Jēzus domāja. Viņš aicina meklēt Dieva valstību un tās taisnīgumu pāri visām lietām. Tātad, tā vietā, lai skatītos, kā nodrošināt savu dzīvi ar mantas un naudas palīdzību, mums jāmeklē, kā varam pildīt Dieva prātu, kā varam dalīties un viens otru atbalstīt, ka varam dzīvot mīlestībā, rūpējoties par tiem, kam iet grūti. Ja kādam ir jādzīvo trūkumā, tad tas ir jautājums par to, kādas ir mūsu attiecības ar saviem līdzcilvēkiem un ar Dievu. Bībeles notikums Vecajā Derībā par Ēliju un atraitni Sareptā parāda, ka dalīties var ne tikai bagātie, bet pat sievietes, kas taisās gatavot savu pēdējo maltīti, lai pēc tam nomirtu. Ja esam pārāk norūpējušies par sevi, tad tur vairs nav vietas ne Dievam, ne mūsu līdzcilvēkiem. Jēzus cenšas mainīt mūsu skatu punktu un aicina sevi likt sava Radītāja rokās. Tas nenozīmē, ka nav vairs jāstrādā, jo Dievs taču mums ir devis rokas un kājas, lai strādātu. Tomēr visam ir savas robežas, it īpaši tad, ja mēs savus spēkus pārvērtējam un uzskatām, ka viss ir atkarīgs tikai no pašu spēkiem un no naudas,

kas ir manā kontā. Lai Dievs mums palīdz! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 18.09.2011. /